

Cuvânt înainte
Mulțumiri

Partea întâi: Încă mai sunt Billy

Capitolul 1 Primul lucru care se întâmplă
Capitolul 2 Încă mai sunt Billy
Capitolul 3 Natura divină a tuturor lucrurilor
Capitolul 4 Nimeni nu-mi poate lua acest lucru
Capitolul 5 Nu poate exista un răsărit fără un soare
Capitolul 6 Holograma
Capitolul 7 Misiunea de salvare
Capitolul 8 Mai întâi plăcerile, și apoi duhoarea
Capitolul 9 Cenușa lui Billy
Capitolul 10 Vincent
Capitolul 11 Noi dovezi

Partea a doua: Chiar și sufletul se transformă

Capitolul 12 Am devenit una cu Universul
Capitolul 13 Două universuri care se dizolvă în lumină
Capitolul 14 Nu știu
Capitolul 15 Un nou corp
Capitolul 16 Sfera alb-albăstruie
Capitolul 17 Saltul cuantic
Capitolul 18 Supralumea
Capitolul 19 Saga perlei și scoicii
Capitolul 20 Cartea Vieții
Capitolul 21 Triburile de suflete
Capitolul 22 Patty Malone
Capitolul 23 Sunetul cosmic
Capitolul 24 Cutia lui Billy
Capitolul 25 Tex
Capitolul 26 Moneda grației
Capitolul 27 Pârâul vieții
Capitolul 28 Scriptura sacră
Capitolul 29 Înmormântarea

Partea a treia: De la suflet la spirit

Capitolul 30 Moartea amintirilor
Capitolul 31 Shvara Lohana
Capitolul 32 Parada sufletelor
Capitolul 33 Arcada
Capitolul 34 Peștera lotusului auriu
Capitolul 35 Frații Luminii Albe
Despre autoare

Încă mai sunt Billy

M-am decis să nu spun nimănui despre Billy. Cu zece ani în urmă, când am învățat să meditez asupra luminii interioare, maestrul meu m-a instruit să îmi păstrez pentru mine experiențele spirituale; în caz contrar, mi-a spus, le-aș putea pierde. Contactul cu Billy mi s-a părut că intră în categoria experiențelor spirituale, și nu îmi doream să îl ratez.

La cinci zile după ziua mea de naștere am auzit din nou vocea lui Billy. Era o dimineață frumoasă, iar răsăritul soarelui proiecta nuanțe de roz în dormitorul meu zugrăvit în alb. Cu ochii încețoșați de lacrimi, m-am repezit să îmi iau carnețelul roșu și să scriu în el.

Salut, Prințeso. Bună dimineața.

Când Billy era în viață, îmi spunea adeseori „Prințeso”, dar niciodată ca un compliment. Încă de la început, viața mea i se părea fermecată prin comparație cu a lui. Billy a fost un „copil problemă”, iar eu un „mic înger”. Eu cântam și dansam în piesele de teatru ale școlii; el a încercat să cânte într-o formație, dar nu avea ureche muzicală. Eu aveam numai note de 10, el a fost exmatriculat din liceu. Cu cât obțineam rezultate mai bune, cu atât mai rău arăta și se simțea el. Simțindu-mă vinovată, am încercat să îi câștig afecțiunea, dar nu am reușit niciodată.

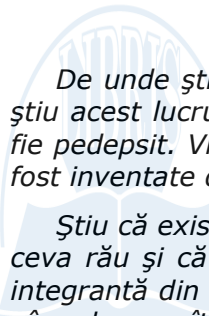
Oare îmi spunea și acum „Prințeso” pentru că avea un dinte împotriva mea? Nu mi s-a părut. Vocea îi era caldă și plină de iubire.

Îmi place ideea de a scrie împreună o carte. Poate că ar trebui să cer permisiunea în această direcție, dar adevărul este că plutesc singur prin spațiu și nu am cui să i-o cer. În jurul meu nu există decât acele Ființe Superioare despre care ți-am vorbit, și nu doresc să le cer prea curând favoruri [râde].

Niciodată în viață nu am cerut permisiunea pentru ceva. Aici este însă altceva. Pe Pământ nu există prea multă bunătate.

De aceea, este foarte greu să fii bun. Căci dacă nu devii dur, ți se pare că te duci la fund. Așa este natura existenței terestre. De-abia repari o gaură și apare o alta. Nu-ți face însă griji, căci din câte am înțeles aici, așa trebuie să stea lucrurile.

Eu mă săturasem de viață, Annie. Mi-am plătit datoria, deși nu în modul în care înțelegeți voi acest lucru. Nu a fost vorba de un preț pentru așa-zisele mele păcate. A fost mai degrabă o lecție.

De unde știu că viața mea nu a fost o pedeapsă pentru greșelile mele din trecut? Ei bine, știu acest lucru pentru simplul motiv că nu există așa ceva. Nimeni nu vine pe Pământ ca să fie pedepsit. Viața terestră nu are nimic de-a face cu păcatul și pedeapsa. Aceste concepte au fost inventate de oameni, care apoi au ajuns să creadă în ele.

Știu că există foarte multă durere în viață, dar acest lucru nu înseamnă că oamenii au făcut ceva rău și că merită să sufere. Iată un alt secret pentru tine, surioară: durerea face parte integrantă din experiența umană. Ea este la fel de naturală ca și respirația, ca vederea sau ca sângele care îți curge prin vene. Durerea este inerentă pe Pământ, așa că nu-ți face prea mari probleme din cauza ei. Pe de altă parte, îmi amintesc că eu însumi nu am fost un mare fan al durerii.

De unde știu toate acestea? N-aș putea să îți spun. De când am ajuns aici, m-am trezit subit că știu o grămadă de lucruri pe care nu le cunoșteam pe Pământ. Atunci când ne naștem pe Pământ, noi intrăm într-un fel de amnezie. De aceea, unul din principalele lucruri pe care le facem acolo este să încercăm să ne aducem aminte ce știam.

Aici există o altfel de cunoaștere. Toată lumea te cunoaște exact așa cum ești. Foarte multe probleme din viața terestră apar din cauză că nu ești înțeles sau cunoscut așa cum ești. Oamenii de pe Pământ surprind uneori crâmpoie din sufletul altora, de pildă atunci când se îndrăgostesc. Diferența este că în acest plan eu chiar sunt una cu sufletul meu. Continui să fiu Billy, dar fără un corp fizic.

Îmi dau seama că nu toți oamenii s-ar simți confortabil fără un corp. Când îşi dau seama că au murit, probabil că se simt mai mult sau mai puțin speriați, cu toate prostiile pe care le-au auzit pe Pământ despre moarte. Nu a fost cazul meu. Nimic nu mi-a plăcut mai mult decât să fiu mort. Parcă m-aș fi întors acasă.

Știu, draga mea surioară, că te întrebi dacă toate acestea sunt produsul imaginației tale, o poveste pe care ai inventat-o singură ca să te simți mai bine în urma morții mele. Cum poți afla ce anume este real? Ei bine, îți voi aduce dovezi – haide să le numim așa – ca să fii sigură că ceea ce auzi nu vine din imaginația ta, ci de la mine, de la Billy al tău.

Te rog să faci ceva pentru mine, domnișoară Greta Garbo: dă-i lui Tex o monedă.

Cât timp l-am auzit pe Billy vorbind, am înțeles tot ce mi-a spus, dar după ce vocea lui s-a estompat, nu mi-am mai putut aminti absolut nimic. Și de această dată, contactul cu el m-a făcut să intru într-o stare de euforie. Comunicarea cu sufletul lui mi-a făcut propriul suflet să se deschidă, și perspectiva mea asupra lumii s-a schimbat imediat. Nu-mi mai păsa dacă eram obiectivă. Billy s-a întors! Acesta era singurul lucru de care îmi păsa. După plecarea lui Billy, am mai rămas o vreme cu ochii închiși, concentrându-mă asupra respirației mele și centrându-mă.

Apoi am coborât scările, am aprins niște vreascuri în sobă și am încercat să mă reorientez. Mintea mea mă bombarda cu întrebări: oare erau toate acestea adevărate? Cum se făcea că îmi puteam auzi fratele mort? Oare am trăit o experiență extracorporală fără să îmi dau seama? Nu îmi venea să cred. La urma urmelor, nu plecasem din camera mea. El era cel care venise la mine.

Mi-am deschis carnetelul roșu și am citit ce am scris în el. Cuvintele lui Billy chiar îmi aminteau de el, cel puțin când era treaz și lucid.

De altfel, m-a citit foarte bine. Știa că mă îndoiam că experiența pe care o trăiam era reală.

Subit, îndoielile mele nu mi s-au mai părut logice. Atunci când trăiești o amăgire nu ai îndoieli. Poate că Billy era un fel de fantomă, o urmă a celui care a fost pe Pământ. Poate că îi auzeam vocea în capul meu, la fel ca atunci când cineva spune: „Aud în minte vocea tatălui meu care îmi spune că...”

Problema era că nu auzeam această voce *în interiorul* capului meu, ci *în exterior*. Într-un fel, era ca și cum aș fi stat la baza unor scări, iar el s-ar fi aflat la etaj și mi-ar fi vorbit. În ambele experiențe l-am auzit de undeva de sus, din dreapta mea.

Încă și mai ciudată era invitația lui de a-i da lui Tex o monedă. De ce aș fi făcut acest lucru? De fapt, de unde îi știa numele? Billy nu a cunoscut-o niciodată pe Tex. Iar acum îmi spunea să îi vorbesc despre experiența mea cu el. Toată viața am făcut pentru Billy lucruri pe care nu doream să le fac: mi-am mințit părinții, i-am dat bani, l-am lăsat să doarmă pe canapeaua din minusculul meu apartament, uneori cu săptămânile. Oare încă mai trebuia să fac pentru el ceea ce nu îmi doream, chiar dacă murise?

Gândul de a-i spune lui Tex despre Billy a făcut să pălească magia dimensiunii sale. Dintr-odată, lumea mondenă mi s-a părut chiar mai mondenă decât de obicei. Și totuși, mi s-a întâmplat ceva cu totul neobișnuit, ceva care nu avea nimic de-a face cu rutina mea, cu existența mea de zi cu zi.

Cu trei ani în urmă am ajuns să resping această lume materială. După un deceniu de meditație, am ajuns la un anumit grad de detașare față de suferințele și coborâșurile acestei vieți. Din exterior viața mea părea destul de bună: aveam o carieră de succes practicând masajul chiropractor în New York, un soț care era partener la o firmă de avocatură și colaboram cu un producător de muzică talentat, compunând cântece. În doar câteva luni, totul s-a schimbat. Soțul meu Steve a început să mi se pară un străin, lucrul cu pacienții îmi dădea migrene și nu am reușit să vând nici măcar un singur cântec.

Singurul lucru de care eram absolut sigură că mi-l doream era solitudinea. În mod evident, așa se explica porecla pe care mi-a dat-o Billy: Greta Garbo. Prin urmare, deși mă simțeam de parcă m-aș fi aruncat de pe o stâncă, m-am despărțit de soțul meu, mi-am vândut cabinetul de masaj, am părăsit orașul și m-am mutat într-o casă veche din Long Island.

Mi-am cumpărat un echipament muzical la mâna a doua și mi-am înființat un studio muzical. Am compus cântece încă de când eram adolescentă și de câteva ori aproape că am reușit să le vând unor artiști de renume. Cine știe? Poate că dacă m-aș fi consacrat în totalitate acestei activități aș fi reușit să îmi câștig existența ca și compozitoare. Nu părea foarte realist, dar totuși...

Timp de șase luni, am stat singură la Gardiner's Bay împreună cu cele două pisici ale mele și am compus cântece pe care nu mi le-a cumpărat nimeni. Am meditat timp de 3-4 ore pe zi, am făcut plimbări prelungite pe plajă, iar uneori nu am văzut zile întregi vreun alt om decât pe poștaş.

Chiar și solitudinea poate deveni însă apăsătoare. După o săptămână în care nu am purtat altceva decât pijamaua și în care nu mi-am spălat părul, care a ajuns atât de încâlcit încât semăna cu o salată veștedă, m-am decis să mă alătur unui grup local de scriitori. Cine știe? Poate că aș fi putut scrie un roman. Nu prea îmi venea să cred că aveam să devin o autoare de bestselleruri, dar măcar ideea m-a scos din casă.

Așa am cunoscut-o pe Tex, lidera grupului. Tex își publicase o carte de memorii și a scris mai multe scenarii pentru un serial popular de televiziune. Ne-am simpatizat instantaneu.

Dar de ce mi-a spus Billy să îi dau o monedă?

Am luat plicul pe care mi l-a trimis sgt. Diaz după moartea lui Billy. Acesta nu conținea mare lucru: un carnețel uzat cu adrese, un card de acces într-o cameră dintr-un motel, două perechi de ochelari foarte murdari, un port-card din piele aproape rupt pentru cărți de vizită și șapte dolari, plus ceva mărunțiș. Atâta rămăsese din viața fratelui meu?

Am răsfirat monedele pe masa din bucătărie. Pe care trebuia să i-o dau lui Tex? Una de 25 de cenți, una de 10 cenți, una de 5 cenți? Chiar atunci, am auzit din nou vocea lui Billy.

Găsește... mașina... mea.

Am tresărit. Acum nu mai eram pe jumătate adormită în dormitorul meu, ci mă aflam în mijlocul bucătăriei în toiul zilei. În pus, vocea lui Billy era mai puternică, robotică și poruncitoare. M-am speriat. Dintr-odată, nu mi se mai părea că mă pot descurca singură în această situație. Deși eram despărțiți, l-am sunat pe soțul meu Steve.

– Am ceva ciudat să îți spun, am început, inspirând adânc. Billy vorbește cu mine.

– Ciudat! Și ce îți spune?

Îmi dădeam seama din tonul lui că încerca să mă creadă pe cuvânt.

– Am notat tot ce mi-a spus.

Tăcere la celălalt capăt.

– Nu crezi că sunt nebună, nu-i așa?

– Nu, m-a liniștit Steve. Nimeni nu înnebunește peste noapte. Probabil că se întâmplă ceva. Trimite-mi prin fax ce ai scris.

Ăsta era Steve. Trecea imediat la afaceri.

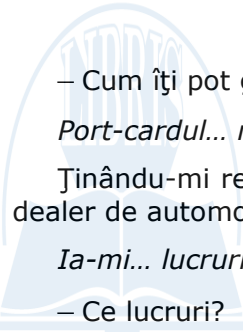
– Lucrurile nu se opresc aici, am continuat. Acum mă aflu în bucătărie și pot să jur că Billy mi-a spus să îi găsesc mașina. Mă întreb dacă chiar avea o mașină. Steve mi-a putut răspunde la această întrebare, întrucât a fost singura persoană la care a apelat Billy până în ziua în care a murit. Orice avea nevoie fratele meu – de bani, sfaturi, prietenie, compasiune – Steve era întotdeauna alături de el.

– Billy avea un Mercedes vechi, mi-a spus imediat Steve. A intrat însă cu el într-un copac cu o săptămână înainte de a muri. Probabil că se află într-un cimitir de mașini vechi din Florida.

Deci, Billy chiar avea o mașină!

– Te sun înapoi, i-am spus lui Steve și am închis.

Deși mă simțeam foarte fragilă, îmi doream să știu dacă Billy se mai afla lângă mine și dacă avea să îmi răspundă la întrebări. M-am uitat în tavan și am întrebat cu voce tare:

– Cum îți pot găsi mașina, Billy?

Port-cardul... meu.

Ținându-mi respirația, am scos port-cardul din plic și am găsit în el o carte de vizită a unui dealer de automobile Mercedes.

Ia-mi... lucrurile... din... mașină.

– Ce lucruri?

Niciun răspuns.

– Ce lucruri, Billy?

Plecaser însă.

Încercând să par sigură pe mine, l-am sunat pe Hans, dealerul de automobile Mercedes al cărui nume se afla pe cartea de vizită pe care o țineam în mână. Aproape că m-am prăbușit când mi-a spus că avea într-adevăr mașina avariată a fratelui meu!

Ori devenisem peste noapte medium, ori Billy chiar comunicase cu mine. Când l-am rugat pe Hans să îmi trimită lucrurile lui Billy din mașină, mi-a spus că o va face imediat.

În următoarele dimineți, i-am șoptit numele lui Billy imediat ce mă trezeam, dar nu am mai primit niciun semn de la el. Într-un fel, mă bucura faptul că nu îl puteam invoca. Totul depindea numai de el. Pentru prima dată de când îl știam, el era cel responsabil.